

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

Decizie tradusă și redactată de către Direcția agent guvernamental.
Ea poate suferi modificări de formă.

SECȚIA A CINCEA

DECIZIE

Cererea nr. 564/21
Veaceslav OZIMOC
versus Republica Moldova

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a cincea), întrunită la 18 septembrie 2025 într-un Comitet format din:

Andreas Zünd, *Președinte*,

Diana Sârcu,

Mykola Gnatovskyy, *judcători*,

și Viktoriya Maradudina, *Grefier adjunct al Secției*,

Având în vedere cererea de mai sus, depusă la 19 decembrie 2020,

Având în vedere observațiile depuse de către Guvernul reclamat și replica prezentată de către reclamant,

După deliberare, decide următoarele:

FAPTELE ȘI PROCEDURA

Reclamantul, dl Veaceslav Ozimoc, este cetățean moldovean, care s-a născut în anul 1979 și domiciliază în Chișinău. El a fost reprezentat de către dl I. Ungurean și dl V. Berliba, avocați în Chișinău.

Plângerile reclamantului în baza Articolului 6 § 1 și a Articolului 13 din Convenție, precum și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, referitoare la neexecutarea unei hotărâri judecătorești interne și lipsa oricărui remediu efectiv în dreptul intern, au fost comunicate Guvernului Republicii Moldova („Guvernul”). Guvernul a fost reprezentat de către Agentul său interimar, dna D. Maimescu.

Circumstanțele cauzei pot fi rezumate după cum urmează.

La 11 mai 2009, Curtea de Apel Chișinău a pronunțat o hotărâre prin care obliga Primăria Chișinău să ofere reclamantului, la acea vreme ofițer de poliție, și membrilor familiei sale, o locuință socială la care avea dreptul în timpul serviciului său. Procedura de executare a fost inițiată la 19 iunie 2009.

În anul 2014, reclamantul a înaintat o acțiune în instanță în baza Legii nr. 87 (primul set de proceduri), solicitând executarea hotărârii judecătorești definitive în favoarea sa și despăgubiri pentru prejudiciul moral. La 18 ianuarie 2017, prin decizia irevocabilă a Curții Supreme de Justiție, care a confirmat hotărârile instanțelor inferioare, reclamantului i s-au acordat 10.000 de lei moldovenești (MDL) (echivalentul la acea vreme a 520 de euro (EUR)) cu titlu de prejudiciu moral, acoperind perioada de neexecutare între 11 mai 2009 și 11 iulie 2014.

În anul 2018, reclamantul a inițiat un alt set de proceduri în baza Legii nr. 87 (al doilea set de proceduri), solicitând executarea hotărârii judecătorești definitive în favoarea sa și despăgubiri pentru prejudiciul moral pentru perioada de neexecutare ulterioară. La 24 iunie 2020, prin încheierea irevocabilă a Curții Supreme de Justiție, care a confirmat hotărârile instanțelor inferioare, reclamantului i s-au acordat 15.000 MDL (echivalentul la momentul respectiv a 700 EUR) pentru prejudiciul moral, acoperind perioada de neexecutare cuprinsă între 11 iulie 2014 și 22 iulie 2019.

În anul 2020, reclamantul a introdus o altă acțiune în baza Legii nr. 87 (al treilea set de proceduri), plângându-se de neexecutarea hotărârii judecătorești definitive și solicitând despăgubiri pentru prejudiciul moral pentru perioada de neexecutare ulterioară, din 22 iulie 2019 până la 11 decembrie 2020, și despăgubiri pentru daune materiale, reprezentând chiria pe care a plătit-o din iulie 2014 până în decembrie 2020 pentru spațiu alternativ de cazare. Procedura era încă pendinte la Curtea Supremă de Justiție la momentul prezentării ultimelor observații ale părților.

În conformitate cu circumstanțele stabilite de către instanțele naționale și astfel cum rezultă din observațiile Guvernului, necontestate de către reclamant, reclamantul a primit compensații pentru chirie între 2018 și 2020, acordate, potrivit Hotărârii Guvernului nr. 646/2018, ofițerilor de poliție în timpul serviciului lor, ca alternativă la asigurarea cu locuințe sociale, iar la 29 septembrie 2020 el s-a pensionat din poliție.

ÎN DREPT

Reclamantul s-a plâns, în temeiul Articolului 6 § 1 și al Articolului 13 din Convenție și al Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, de neexecutarea hotărârii judecătorești definitive și de lipsa unei căi de atac interne efective în această privință.

Guvernul a susținut că plângerile reclamantului erau inadmisibile din cauza neepuizării căilor de atac interne, având în vedere că cel de-al treilea set de proceduri compensatorii era încă pendinte în fața instanțelor naționale. De asemenea, el a solicitat ca cererea să fie declarată abuzivă, deoarece reclamantul nu informase Curtea despre cel de-al treilea set de proceduri.

Reclamantul a susținut că el epuizase căile de atac interne, inițiind primele două seturi de proceduri compensatorii care au acoperit perioada de neexecutare începând cu 11 mai 2009 și până la 22 iulie 2019, în timp ce al treilea set de proceduri a vizat neexecutarea între 22 iulie 2019 și 11 decembrie 2020 și a inclus o nouă cerere de compensare a prejudiciului material suferit între iulie 2014 și decembrie 2020, care nu fusese examinată anterior de către instanțe.

Curtea respinge obiecția Guvernului privind neepuizarea căilor de atac interne, având în vedere că reclamantul a inițiat cu succes două acțiuni de reparare a prejudiciului. Ea reiterează că o cerere poate fi respinsă ca abuzivă dacă, printre alte motive, au avut loc evoluții noi importante în timpul procedurii în fața Curții și dacă, în pofida faptului că este obligat în mod expres să facă acest lucru conform Articolului 47 § 7 (fostul Articol 47 § 6) din Regulamentul Curții, reclamantul nu a dezvăluit aceste informații Curții, împiedicând-o astfel să se pronunțe asupra cauzei în deplină cunoștință de cauză. Cu toate acestea, chiar și în astfel de cazuri, intenția reclamantului de a induce în eroare Curtea trebuie întotdeauna stabilită cu suficientă certitudine (a se vedea *Gross v. Elveția* [MC], nr. 67810/10, § 28, CEDO 2014). Revenind la circumstanțele prezentei cauze, Curtea observă că cel de-al treilea set de proceduri a vizat perioada ulterioară neexecutării și este încă pendinte. Ea respinge argumentele Guvernului referitoare la caracterul pretins abuziv al cererii individuale a reclamantului, având în vedere că omisiunea sa de a informa Curtea în legătură cu cel de-al treilea set de proceduri pendinte nu a putut influența substanța plângerilor sale privind neexecutarea îndelungată a hotărârii judecătorești definitive. Curtea nu stabilește nicio intenție a reclamantului de a o induce în eroare.

Guvernul a susținut, de asemenea, că reclamantul și-a pierdut „statutul de victimă” după ce instanțele naționale au recunoscut în mod expres o încălcare a dreptului reclamantului la executarea unei hotărâri judecătorești definitive și i-au oferit o reparare adecvată și suficientă, care este conformă cu despăgubirile acordate de către Curte în cazuri similare.

Reclamantul a susținut că, având în vedere absența oricărei despăgubiri pentru prejudiciul material și cuantumul insuficient al despăgubirilor pentru prejudiciul moral, el a continuat să fie victimă a neexecutării hotărârii judecătorești irevocabile. De asemenea, el s-a plâns, în temeiul Articolului 13 din Convenție, de faptul că remediul intern împotriva neexecutării unei hotărâri judecătorești definitive nu a fost efectiv.

Curtea reiterează că o decizie sau o măsură favorabilă reclamantului nu este, în principiu, suficientă pentru a-l priva de statutul său de „victimă”, cu excepția cazului în care autoritățile naționale au recunoscut, fie în mod expres, fie în esență, încălcarea drepturilor reclamantului și i-au acordat apoi despăgubiri pentru încălcarea Convenției (a se vedea *Kurkut și alții v. Turcia*, nr. 58901/19 și altele 6, § 85, 25 iunie 2024, și *Scordino v. Italia (nr. 1)* [MC], nr. 36813/97, § 180, CEDO 2006-V).

Curtea observă că, în fața instanțelor naționale, atât în primul, cât și în cel de-al doilea set de proceduri, reclamantul a solicitat doar despăgubiri pentru prejudiciul moral, în timp ce pretenția de compensare a prejudiciului material (prețul închirierii unui apartament) a fost introdusă pentru prima dată în cadrul celui de-al treia set de proceduri, care este încă pendinte în fața instanțelor naționale.

Curtea observă, de asemenea, că, astfel cum rezultă din documentele prezentate de către Guvern, reclamantul a primit compensația pentru chirie între 2018 și 2020, acordată în temeiul Hotărârii de Guvern nr. 646/2018, în calitate de ofițer de poliție în timpul serviciului său, ca alternativă la locuința socială. În același timp, la 29 septembrie 2020, el s-a pensionat din poliție și, prin urmare, nu a mai putut solicita furnizarea unei locuințe sociale. Referitor la pretențiile de despăgubire a prejudiciului material, ele sunt supuse soluționării definitive de către instanțele naționale în cadrul celui de-al treilea set de proceduri, fiind invocate de către reclamant pentru prima dată în timpul perioadei de neexecutare.

Curtea notează că, în contextul primelor două seturi de proceduri privind compensarea prejudiciului cauzat, instanțele naționale au recunoscut în esență încălcarea dreptului reclamantului la executarea hotărârii judecătorești definitive și i-au acordat despăgubiri pentru prejudiciul moral echivalente cu 1.220 EUR pentru perioada 11 mai 2009 - 22 iulie 2019, în timp ce al treilea set de proceduri pendinte în fața instanțelor naționale se referă la perioada de neexecutare ulterioară datei de 22 iulie 2019.

Curtea constată că sumele acordate de către instanțele naționale în prezenta cauză sunt comparabile cu cele oferite de către Curte în cauze similare (a se vedea, de exemplu, *Pomul S.R.L. și Subervin S.R.L. v. Republica Moldova* (nr. 14323/13 și 47663/13, 24 octombrie 2023); *Daniliuc v. Republica Moldova* [comitet] (nr. 33751/21, 23 ianuarie 2025); *Mereacre și alții v. Republica Moldova* [comitet] (nr. 9353/13, 18 ianuarie 2024); și *Gîrbu și alții v. Republica Moldova* [comitet] (nr. 72146/14, 5 octombrie 2023)).

Având în vedere că reclamantul nu a solicitat despăgubiri pentru prejudiciul material (prețul închirierii unui apartament) în primele două seturi de proceduri, a primit la nivel național compensații pentru închirierea unei locuințe alternative, s-a pensionat din poliție în luna septembrie 2020 și, prin urmare, și-a pierdut dreptul la acordarea unei locuințe sociale, și ținând cont de faptul că cuantumul despăgubirilor pentru prejudiciul moral acordate de către instanțele naționale nu poate fi considerat disproporționat, Curtea constată că reclamantul nu mai poate pretinde că este victima unei încălcări a Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție în ceea ce privește plângerile sale referitoare la neexecutarea hotărârii judecătorești definitive. Corespunzător, plângerile reclamantului sunt incompatibile *ratione personae* cu prevederile Convenției în sensul

Articolului 35 § 3 (a) și trebuie respinse în conformitate cu Articolul 35 § 4 din Convenție.

Reclamantul a formulat, de asemenea, o plângere în temeiul Articolului 13 coroborat cu Articolul 6 din Convenție și Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, susținând că nu a dispus de nicio cale de atac internă efectivă în raport cu plângerea sa privind durata excesivă a procedurii de executare.

Curtea a considerat inadmisibilă plângerea reclamantului în temeiul Articolului 6 și al Articolului 1 din Protocolul nr. 1. Prin urmare, el nu a avut nicio „pretenție justificată” referitoare la încălcarea Articolelor respective, iar reclamantul nu poate deduce din Articolul 13 un drept la o cale de atac în ceea ce privește presupusa încălcare. Rezultă că această parte a cererii trebuie, de asemenea, declarată inadmisibilă în conformitate cu Articolul 35 § 4 din Convenție.

Din aceste motive, Curtea, în unanimitate,

Declară cererea inadmisibilă.

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la 9 octombrie 2025.

Viktoriya Maradudina
Grefier adjunct interimar

Andreas Zünd
Președinte